

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło

w sprawie z powództwa Telekomunikacji Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 marca 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 3 lutego 2012 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz powoda Telekomunikacji Polskiej S.A. z siedzibą w W. kwotę 180 sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 3 lutego 2012 r. oddalił apelację Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 18 kwietnia 2011 r., 22/07 w sprawie z odwołania Telekomunikacji Polskiej S.A. z/s w W. (powód) od decyzji Prezesa Urzędu.

Prezes Urzędu decyzją z dnia 21 lutego 2007 r. nałożył na powoda na podstawie art. 210 ust. 1 w związku z art. 209 ust. 1 pkt 13 i 14 oraz art. 48 ust. 1, art. 61 ust. 2, art. 46 ust. 3 pkt 3 lit c) i art. 221 ust. 1 pkt 1 lit. l) Prawa

telekomunikacyjnego karę pieniężną w wysokości 338.970.000 złotych za niewypełnienie 1) obowiązku regulacyjnego w zakresie przedstawienia Prezesowi Urzędu do zatwierdzenia cennika usługi Neostrada tp oraz regulaminu świadczenia usługi Neostrada tp; 2) obowiązku regulacyjnego w zakresie określanie cen usługi Neostrada tp na podstawie kosztów ich świadczenia; 3) wymagań dotyczących ustalania cen, o których mowa w art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, w odniesieniu do usługi utrzymania łącza przy świadczeniu samej usługi Neostrada tp.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2011 r. uwzględnił odwołanie powoda i uchylił powyższą decyzję.

W uzasadnieniu wyroku Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że uznał za trafny zarzut naruszenia art. 221 ust. 1 pkt 1 lit I) w związku z art. 48 ust. 1 w związku z art. 43 ust. 3 pkt 4 w związku z art. 48 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 27 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) (Dz. Urz. UE L 108, s. 33, dalej jako dyrektywy 2002/21) i art. 16 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) (Dz. Urz. UE L 108, s. 51, ze zm., dalej jako dyrektywa 2002/22) przez przyjęcie, że na powódzie spoczywają obowiązki określone w art. 46 ust. 3 pkt 3 lit c) oraz ust. 4 i art. 48 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie C-545/08 *Komisja p. Rzeczpospolitej Polskiej* za sprzeczne z art. 16 i 17 dyrektywy 2002/22 w związku z art. 16 i 27 dyrektywy 2002/21 należało uznać, że usługi szerokopasmowego dostępu do Internetu nie są usługami „publicznej telefonii stacjonarnej”. W konsekwencji Sąd Okręgowy przyjął, że na powódzie nie ciążył obowiązek regulacyjny w zakresie przedstawiania Prezesowi Urzędu do zatwierdzenia cennika usługi Neostrada tp oraz regulaminu świadczenia tej usługi. Nie było zatem podstaw do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 13 Prawa telekomunikacyjnego.

Sąd Okręgowy uznał także, że Prezes Urzędu nie wykazał, iż ustalona przez powoda opłata za utrzymanie łącza dla usługi Neostrada tp, w przypadku niekorzystania z usługi telefonicznej w dostępie analogowym na tym łączu, jest oparta na niejasnych, nieprzejrzystych i dyskryminujących kryteriach. Skoro koszty pętli abonenckiej są alokowane do usługi POTS, to powód nie miał podstaw do wliczania ich ponownie do kosztów usługi Neostrada tp. Sąd Okręgowy wyraził także pogląd, że art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego nie daje podstaw Prezesowi Urzędu do kwestionowania wysokości poszczególnych kosztów, gdyż obowiązek nałożony na dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych dotyczy wyłącznie kryteriów ustalania cen, a więc mechanizmu tworzenia cen, a nie ich wysokości. Dlatego nie było podstaw do nałożenia na powoda kary pieniężnej z art. 209 ust. 1 pkt 14 Prawa telekomunikacyjnego.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego apelacją. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 328 § 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 479⁶⁴ § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 4 ust. 1 dyrektywy ramowej, art. 210 § 3, 217 § 1 i 2, 233 § 1, 236 oraz art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c., a także art. 209 ust. 1 pkt 14 w związku z art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, art. 61 ust. 2 i 3 Prawa telekomunikacyjnego. Powód wniósł o oddalenie apelacji.

Oddalając apelację Prezesa Urzędu Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że usługi dostępu do szerokopasmowego internetu nie są usługami objętymi zakresem zastosowania art. 221 ust. 1 pkt 1 lit. I) Prawa telekomunikacyjnego, ponieważ usługi te nie były objęte decyzjami regulacyjnymi wydanymi na podstawie Prawa telekomunikacyjnego 2000. Powołując się na wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie C-545/08 *Komisja Europejska p. Rzeczpospolitej Polskiej* Sąd Apelacyjny wskazał, że w wyroku tym Trybunał orzekł, iż umożliwiając regulowanie detalicznych taryf za usługi szerokopasmowego dostępu do internetu bez uprzedniej analizy rynkowej, Rzeczpospolita Polska naruszyła art. 16 i 17 dyrektywy 2002/22. Na tej podstawie Sąd Apelacyjny przyjął, że obowiązki regulacyjne określone w art. 46 ust. 3 pkt 3 i 4 Prawa telekomunikacyjnego w odniesieniu do świadczenia usługi Neostrada tp nie mogły powstać – w stosunku do powoda - na podstawie art. 221 ust. 1 pkt 1 lit. I) Prawa telekomunikacyjnego.

Nałożenie tych obowiązków było jednak możliwe wyłącznie po uprzednim wyczerpaniu procedury prawnej obejmującej między innymi analizę rynku. Ponieważ decyzja taka nie została wydana, na podstawie nie ciążyły wskazane w zaskarżonej decyzji obowiązki regulacyjne. W konsekwencji nie było podstaw do nałożenia kary pieniężnej z tego tytułu. Uchybienie to uzasadniało zaś uchylenie zaskarżonej decyzji.

Sąd Apelacyjny wyjaśnił, że uchylenie zaskarżonej decyzji w całości było konieczne z tej przyczyny, że Prezes Urzędu wymierzył powodowi karę pieniężną za naruszenie wszystkich obowiązków wymienionych w decyzji łącznie, nie wskazując wysokości kary wymierzonej za każde ze stwierdzonych naruszeń. Powoduje to, że nie jest możliwe ustalenie, jaką karę pieniężną wymierzył Prezes Urzędu powodowi za naruszenie wymagań dotyczących ustalania cen, o których mowa w art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego.

Dodatkowo Sąd Apelacyjny wskazał, że podziela stanowisko Sądu Okręgowego, zgodnie z którym Prezes Urzędu nie udowodnił naruszenia przez powoda wymogów wynikających z art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, opłata za utrzymanie łącza powinna zostać ustalona przez powoda w sposób odpowiadającym kryteriom wynikającym z tego przepisu. Nie można jednak upatrywać naruszenia tych kryteriów jedynie w tym, że wysokość opłaty za utrzymanie łącza w przypadku świadczenia przez powoda samej usługi Neostrada tp różni się od wysokości opłaty za utrzymanie łącza w przypadku świadczenia usługi Neostrada tp wraz z usługą telefoniczną w dostępie analogowym. Świadczenie usługi samej Neostrady tp nie podlega bowiem regulacji przez Prezesa Urzędu, zatem jej wycena, w tym wycena wysokości opłaty za utrzymanie łącza, wynika wyłącznie z uwarunkowań rynkowych. Natomiast w przypadku świadczenia przez powoda usługi Neostrada tp łącznie z usługą telefoniczną w dostępie analogowym, opłata za utrzymanie łącza ustalana jest na podstawie kosztów świadczenia tej usługi, ponieważ stanowi część składową opłaty za świadczenie usługi telefonicznej w dostępie analogowym, która to usługa podlega regulacji Prezesa Urzędu. W konsekwencji zaś powód zobowiązany jest ustalić cenę za utrzymanie łącza telefonicznego (w ramach usługi telefonicznej w dostępie analogowym) na podstawie kosztów świadczenia tej usługi w przypadku,

gdy świadczy klientowi usługę dostępu do szerokopasmowego internetu równocześnie z usługą telefonii stacjonarnej, natomiast nie jest zobowiązany do wyceniania usługi utrzymania łącza po kosztach jej świadczenia wówczas, gdy świadczy jedynie usługę dostępu do internetu.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie jej do rozpoznania, Prezes Urzędu powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Jako istotne zagadnienia prawne Prezes Urzędu wskazał dwa problemy. Po pierwsze, czy Prezes Urzędu nakładając w drodze decyzji karę pieniężną na podstawie art. 209 Prawa telekomunikacyjnego i ustalając wysokość tej kary zgodnie z art. 210 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, może w jednej decyzji administracyjnej wymierzyć karę wyłącznie za jeden czyn, czy też dopuszczalne jest wymierzenie w jednej decyzji jednej kary za więcej niż jedno naruszenie Prawa telekomunikacyjnego oraz czy w takiej sytuacji organ regulacyjny powinien wskazywać w sentencji decyzji lub jej uzasadnieniu wysokość kary za każde ze stwierdzonych naruszeń oraz wysokość kary łącznie? Po drugie, czy aby mogło dojść do nałożenia na dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych kary pieniężnej na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 14 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, przesłanki wskazane w art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego muszą być spełnione łącznie, czy też podstawą do nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 14 Prawa telekomunikacyjnego jest ustalenie przez dostawcę usług telekomunikacyjnych cen świadczenia tych usług z pominięciem choćby z jednej z nich, a ponadto wyjaśnienie, czy przesłanki ustalania cen świadczenia usług telekomunikacyjnych wskazane w art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego dotyczą wszystkich usług telekomunikacyjnych czy też tylko tych, które są objęte regulacją Prezesa Urzędu?

Uzasadniając potrzebę rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy pierwszego zagadnienia prawnego Prezes Urzędu podnosi, że zgodnie z art. 210 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes Urzędu uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu i jego możliwości finansowe. Przepisy Prawa telekomunikacyjnego nie przewidują w zakresie nakładania kar pieniężnych jakichkolwiek modyfikacji dotyczących

sentencji, czy treści uzasadnienia decyzji w stosunku do wymogów wynikających z art. 107 § 1 k.p.a. Zdaniem Prezesa Urzędu, zaskarżona w niniejszej sprawie decyzja zawiera wszystkie elementy, o których mowa w art. 107 § 1 k.p.a. Jej sentencja jest jasna, precyzyjna i zrozumiała. Określono w niej, że Prezes Urzędu nakłada na powoda karę pieniężną w wysokości 338.970.000 zł za niewypełnienie dwóch obowiązków regulacyjnych oraz wymogów wynikających z art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego. Nie ma zatem wątpliwości co do tego na kogo, za co i w jakiej wysokości kara została nałożona. Uzasadnienie decyzji wskazuje zaś szczegółowo powody, dla których Prezes Urzędu karę nałożył, oraz jej wysokość. W ocenie Prezesa Urzędu, nie ma żadnych przeszkód, by organ regulacyjny, stwierdziwszy w jednym postępowaniu, że podmiot, w stosunku do którego toczy się postępowanie w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej, dopuścił się więcej niż jednego naruszenia przepisów Prawa telekomunikacyjnego, nałożył na ten podmiot jedną karę za wszystkie stwierdzone naruszenia. Nie ma też przepisu, który nakazywałby Prezesowi Urzędu wskazanie w jakiej wysokości kara wymierzona jest za każde ze stwierdzonych naruszeń. Tymczasem Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku wyjaśnił, że uchylenie zaskarżonej decyzji w całości było konieczne z tej przyczyny, że Prezes Urzędu nie wskazał w uzasadnieniu decyzji wysokości kary wymierzonej za każde naruszenie, co powoduje, że nie jest możliwe ustalenie, jaką karę pieniężną wymierzył powodowi za naruszenie art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego.

W zakresie drugiego zagadnienia prawnego Prezes Urzędu podnosi w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że zgodnie z art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego ceny usług telekomunikacyjnych ustalane są przez dostawców publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych na podstawie przejrzystych, obiektywnych i niedyskryminujących kryteriów. Zdaniem Prezesa Urzędu, z przepisu tego wynika, że przy ustaleniu cen świadczenia usług telekomunikacyjnych konieczne jest spełnienie przez przedsiębiorcę wszystkich wymienionych w tym przepisie kryteriów. Ustalenie cen przez dostawcę z naruszeniem któregośkolwiek z tych wymogów obliguje Prezesa Urzędu do nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 14 Prawa telekomunikacyjnego. Tymczasem Sąd Apelacyjny w ogóle nie odniósł się w

uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do przesłanek wskazanych w art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego, a jedynie wspomniał o przesłance dyskryminacji. W ocenie Sądu, do sposobu określenia cen ma zastosowanie jedynie ta, jedna z trzech, przesłanka wymieniona w art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, czy przesłanki wskazane w art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego muszą być spełnione łącznie, czy też podstawą do nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 14 Prawa telekomunikacyjnego może być pominięcie choćby jednej z nich.

Powód w piśmie procesowym przygotowanym w odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa Urzędu wniósł o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu opiera się na przesłance, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego w przypadku powołania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, pełnomocnik skarżącego ma obowiązek przedstawienia odpowiedniego wyводу jurydycznego, który ma odpowiadać wymogom ukształtowanym w odniesieniu do instytucji przedstawienia zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12; z dnia 13 grudnia 2012 r., III SK 23/12 i cytowane tam orzecznictwo). Wymóg przedstawienia odpowiednio uargumentowanego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. podyktowany jest publicznoprawnym charakterem postępowania kasacyjnego. Rozpoznając skargi kasacyjne Sąd Najwyższy działa w interesie publicznym, kontrolując prawidłowość stosowania prawa przez Sądy niższych instancji, zapewniając jednolitość wykładni oraz wnosząc wkład w rozwój prawa i jurysprudencji. Dlatego zadanie wnoszącego skargę kasacyjną nie wyczerpuje się na wymyśleniu problemu prawnego

nawiązującego do podstaw skargi kasacyjnej, czy przedstawieniu w uzasadnieniu stosownego wniosku polemiki ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji. Aby przekonać Sąd Najwyższy o potrzebie rozpoznania skargi kasacyjnej i rozwiązania sformułowanego w niej zagadnienia prawnego, konieczne jest przedstawienie odpowiedniego wyводу wykazującego nie tylko preferowany przez skarżącego sposób rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji.

Uzasadnienie wniosku Prezesa Urzędu o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów, ponieważ w odniesieniu do obu zagadnień prawnych sprowadza się do prezentacji zapatrywań Sądu drugiej instancji i polemiki z nimi. Brak natomiast odpowiednio uargumentowanej, jurystycznej analizy sformułowanych w skardze problemów prawnych, wraz z propozycją ich rozwiązania w sposób odmienny, od zapatrywań wyrażonych w wyroku Sądu Apelacyjnego.

Wypada dodatkowo stwierdzić, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego dotyczącym wymogów, jakim powinien odpowiadać zarówno wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jak i uzasadnienie tego wniosku, zagadnienie prawne powinno dotyczyć problemu prawnego objętego podstawami skargi kasacyjnej, mającego oparcie w stanie faktycznym sprawy oraz treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji.

W tym zakresie Sąd Najwyższy zauważa, że sformułowane w skardze kasacyjnej Prezesa Urzędu zagadnienia prawne nawiązują do dwóch podstawowych założeń zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego.

Zgodnie z pierwszym z nich, w przypadku nałożenia przez Prezesa Urzędu w jednej decyzji kar pieniężnych za przedmiotowo różne naruszenia obowiązków wynikających z Prawa telekomunikacyjnego, Prezes Urzędu zobowiązany jest wskazać, w jakiej wysokości wymierzył przedsiębiorcy kary pieniężne za każde ze stwierdzonych w decyzji naruszeń. Założenie to powiązane jest z niezakwestionowanym w skardze kasacyjnej Prezesa Urzędu oraz nieobjętym wnioskiem o przyjęcie jej do rozpoznania zapatrywaniem Sądu drugiej instancji, zgodnie z którym na powodzie nie ciążyły obowiązki regulacyjne w odniesieniu do

usługi Neostrada tp. Prezes Urzędu nie miał zatem podstaw do nałożenia kary pieniężnej z art. 209 ust. 1 pkt 13 Prawa telekomunikacyjnego. Skoro zaś Prezes Urzędu nie mógł nałożyć kary pieniężnej z art. 209 ust. 1 pkt 13 Prawa telekomunikacyjnego, jego decyzja powinna zostać uchylona, ponieważ zarówno na podstawie sentencji decyzji, jak i jej uzasadnienia nie można ustalić, w jakiej wysokości Prezes Urzędu nałożył na powoda karę pieniężną za naruszenie art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego.

Do tej podstawy zaskarżonego wyroku nawiązuje pierwsze zagadnienie prawne, dotyczące sposobu kształtowania treści decyzji, na mocy której Prezes Urzędu nakłada karę pieniężną na adresata art. 209 ust. 1 pkt 1-32 Prawa telekomunikacyjnego. Sąd Najwyższy stwierdza jednak, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, by Sąd Apelacyjny uznał, że Prezes Urzędu może w jednej decyzji administracyjnej wymierzyć karę wyłącznie za jedno zachowanie sankcjonowane art. 209 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego. Związek z przedmiotem niniejszej sprawy oraz wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Apelacyjny wykazuje tylko ten element pierwszego zagadnienia prawnego skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu, który odnosi się do kwestii, „czy organ regulacyjny powinien wskazywać w sentencji decyzji lub jej uzasadnieniu wysokość kary za każde ze stwierdzonych naruszeń oraz wysokość kary łącznie?”. Odpowiedź na tak postawione pytanie jest oczywista i wynika zarówno z przepisów obowiązującego prawa, jak i dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego standardu ochrony praw przedsiębiorcy w sprawach dotyczących kar pieniężnych. Skoro art. 209 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego wymienia w kolejnych punktach czyny podlegające karze pieniężnej („kto ... podlega karze”), zaś art. 210 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego wskazuje ogólne kryteria, jakimi powinien kierować się Prezes Urzędu przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej („ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UAE uwzględnia ...”), nie budzi jakichkolwiek wątpliwości Sądu Najwyższego, że wysokość kary pieniężnej musi być połączona bezpośrednio z konkretnym czynem wymienionym w art. 209 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego. W sytuacji, gdy Prezes Urzędu w jednym postępowaniu w sprawie nałożenia kary pieniężnej stwierdza dopuszczenie się przez przedsiębiorcę różnych czynów sankcjonowanych karą pieniężną na podstawie art. 209 ust. 1 Prawa

telekomunikacyjnego, musi zrelatywizować kryteria wymiaru kary pieniężnej do każdego zindywidualizowanego naruszenia stwierdzonego w wydawanej przez siebie decyzji. W przeciwnym razie nie można mówić o adekwatności wymierzonej kary do czynu podlegającego karze pieniężnej, co z kolei uniemożliwia sądową weryfikację proporcjonalności nałożonej kary pieniężnej. W konsekwencji, mając na względzie, że odpowiedź na pierwsze z przedstawionych zagadnień prawnych jest zdaniem Sądu Najwyższego oczywista, należy przyjąć, że podniesiony przez Prezesa Urzędu pierwszy problem prawny nie ma waloru istotnego zagadnienia prawnego.

Zgodnie z drugim założeniem leżącym u podstaw orzeczenia Sądu drugiej instancji, Prezes Urzędu nie wykazał, by powód dopuścił się naruszenia art. 209 ust. 1 pkt 14 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego. Z okoliczności faktycznych i prawnych sprawy nie wynika, by ustalona przez powoda cena za utrzymanie łącza w przypadku świadczenia samej usługi Neostrada tp miała dyskryminujący charakter. Prezes Urzędu przyjął bowiem, że kryteria z art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego spełnia tylko opłata za utrzymanie łącza, której wysokość jest taka sama niezależnie od tego, czy jest ona pobierana w ramach świadczenia usługi telefonicznej wraz z usługą Neostrada tp, czy też pobierana jest w związku ze świadczeniem samej usługi Neostrada tp.

Do powyższego założenia interpretacyjnego nawiązuje drugie zagadnienie prawne konstruowane przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 209 ust. 1 pkt 14 Prawa telekomunikacyjnego w związku z art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego. W zagadnieniu tym Prezes Urzędu koncentruje się na charakterze (kumulatywnym albo rozłącznym) wymienionych w art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego kryteriów ustalania cen świadczonych usług przez dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych oraz na zakresie przedmiotowym art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego (wszystkie usługi telekomunikacyjne, czy tylko takie usługi, które są poddane regulacji Prezesa Urzędu). W przekonaniu Sądu Najwyższego, powyższe zagadnienie prawne rozmija się z wynikającymi z zaskarżonego wyroku zapatrywaniami prawnymi. Z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego nie wynika bowiem, by traktował on trzy wymienione w art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego kryteria kształtowania cen, jako kryteria rozłączne.

Skoncentrowanie się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na kryterium „niedyskryminacji” wynika zaś ze znaczenia, jakie Prezes Urzędu przypisał właśnie temu kryterium w decyzji o nałożeniu kary pieniężnej. Ponadto, zasadniczym motywem dla oddalenia apelacji Prezesa Urzędu (w zakresie dotyczącym zarzutu naruszenia art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego) było niewykazanie przez Prezesa Urzędu za pomocą odpowiednich dowodów wspartych argumentacją jurystyczną, że wymienione w art. 61 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego kryteria kształtowania cen zostały przez powoda niedopełnione. To zaś oznacza, że wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu nie ujawnia istotnego zagadnienia prawnego sprawy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż postawione w tym wniosku drugie pytanie jest nieadekwatne do podstaw zaskarżonego rozpatrywaną skargą kasacyjną wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 września 2012 r., III SK 8/12).

Uznając, iż powód nie zdołał wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do art. 108 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz § 13 ust. 4 pkt 2 w związku z § 18 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).